

credit fiscal de 45 % din investiții (JO 2002, L 314, p. 26) și al Deciziei Comisiei 2002/540/CE din 11 iulie 2001 privind regimul de ajutoare de stat pus în executare de Spania în favoarea anumitor întreprinderi nou-create în provincia Guipúzcoa (JO 2002, L 174, p. 31) (denumite în continuare „deciziile din 2001”), Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul deciziilor menționate precum și al articolului 260 TFUE;

— obligarea Regatului Spaniei la plata către Comisie a unei penalități cu titlu cominatoriu în cuantum de 236 044,8 euro pe zi de întârziere în executarea hotărârii, din ziua pronunțării hotărârii în această cauză până în ziua executării Hotărârii din 2006;

— obligarea Regatului Spaniei la plata către Comisie a unei sume forfetare rezultate din înmulțirea unui cuantum zilnic de 25 817,4 euro cu numărul de zile de persistență a încălcării, din ziua pronunțării Hotărârii din 2006 până când:

— Regatul Spaniei recuperează ajutoarele declarate ilegale prin deciziile din 2001, în cazul în care Curtea constată că recuperarea a avut loc efectiv înaintea pronunțării hotărârii în această cauză;

— se pronunță o hotărâre în această cauză, dacă Hotărârea din 2006 nu va fi fost executată înaintea acestei date;

— obligarea Regatului Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul și principalele argumente

Comisia consideră că autoritățile spaniole nu au luat toate măsurile pe care le presupune executarea Hotărârii din 2006, nerecuperând toate ajutoarele declarate ilegale și incompatibile prin deciziile din 2001. În primul rând, autoritățile spaniole au considerat că anumite ajutoare individuale erau compatibile cu piața internă în condițiile în care ajutoarele nu îndeplineau cerințele unui regim național de ajutoare regionale aprobat de Comisie și nu îndeplineau în orice caz cerințele prevăzute în Linii directoare privind ajutoarele de stat regionale (JO 1998, C 74, p. 9). În al doilea rând, autoritățile spaniole au aplicat anumitor beneficiari o deducere de până la 100 000 euro pe beneficiar pe o perioadă de trei ani, fără a respecta normele privind ajutoarele *de minimis*. În al treilea rând, în anumite cazuri, autoritățile spaniole au aplicat retroactiv deduceri fiscale prevăzute de normele fiscale spaniole în condițiile în care nu erau îndeplinite toate cerințele impuse de reglementarea spaniolă în scopul aplicării acestor deduceri. În sfârșit, în al patrulea rând, nu toate ordinele de plată emise de autoritățile spaniole au fost onorate de beneficiarii ajutoarelor ilegale. Potrivit calculelor Comisiei, cuantumul rămase datorate reprezintă aproximativ 87 % din totalul ajutoarelor ilegale de recuperat.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Symvoulío tis Epikrateias Athina (Grecia) la 20 aprilie 2011 — Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd și William Hill Plc/Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon și Ypourgos Politismou

(Cauza C-186/11)

(2011/C 186/26)

Limba de procedură: greaca

Instanța de trimitere

Symvoulío tis Epikrateias Athina (Grecia)

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd și William Hill Plc

Pârți: Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon și Ypourgos Politismou

Întrebările preliminare

1. Este compatibilă cu dispozițiile articolelor 43 și 49 din Tratatul CE o reglementare națională care, în scopul de a limita oferta de jocuri de noroc, atribuie dreptul exclusiv privind desfășurarea, gestionarea, organizarea și funcționarea jocurilor de noroc unei singure întreprinderi, înființată ca societate pe acțiuni și cotate la bursă, în special în cazul în care această întreprindere face și publicitate jocurilor de noroc pe care le organizează, își extinde activitatea în alte state, jucătorii participă liber, iar valoarea maximă a pariului și a câștigului este stabilită pentru fiecare bilet în parte, iar nu pentru fiecare jucător?
2. În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE o reglementare națională care, urmărind în sine combaterea criminalității prin exercitarea unui control asupra întreprinderilor din domeniul în cauză, pentru a garanta că astfel de activități se desfășoară exclusiv în cadrul unor circuite controlate, atribuie dreptul exclusiv privind desfășurarea, gestionarea, organizarea și funcționarea jocurilor de noroc unei singure întreprinderi, chiar în cazul în care această atribuire are ca efect paralel dezvoltarea nelimitată a ofertei respective? Sau, pentru ca această restricție să fie considerată adecvată în vederea îndeplinirii obiectivului de combatere a criminalității, este, în orice caz, necesar ca dezvoltarea ofertei să fie oricum controlată, cu alte cuvinte să se încadreze în limitele necesare pentru urmărirea acestui obiectiv și să nu le depășească? În cazul în care această dezvoltare trebuie să fie oricum controlată, dintr-o asemenea perspectivă, poate fi considerată controlată în cazul în care în acest domeniu se atribuie un drept exclusiv unei entități care are caracteristicile enumerate la prima întrebare preliminară? În sfârșit, în cazul în care se consideră că atribuirea dreptului exclusiv în cauză duce la o

dezvoltare controlată a ofertei de jocuri de noroc, atribuirea acestui drept unei singure întreprinderi depășește ceea ce este necesar, în sensul că același obiectiv poate fi urmărit în mod util și prin atribuirea acestui drept mai multor întreprinderi?

3. În cazul în care, referitor la cele două întrebări preliminare de mai sus, se consideră că atribuirea, potrivit dispozițiilor naționale în discuție, a unui drept exclusiv pentru desfășurarea, gestionarea, organizarea și funcționarea jocurilor de noroc nu este compatibilă cu articolele 43 și 49 din Tratatul CE: (a) se poate admite, în temeiul acestor dispoziții din tratat, ca autoritățile naționale să nu examineze, în cursul unei perioade tranzitorii necesare pentru adoptarea dispozițiilor compatibile cu Tratatul CE, cererile privind inițierea unor astfel de activități prezentate de entități stabilite în alte state membre? (b) în cazul unui răspuns afirmativ, pe baza căror criterii se stabilește întinderea acestei perioade tranzitorii? (c) dacă nu se admite o perioadă tranzitorie, care sunt criteriile pe baza cărora autoritățile naționale trebuie să evalueze cererile respective?

Achțiune introdusă la 20 aprilie 2011 — Comisia Europeană/Regatul Spaniei

(Cauza C-189/11)

(2011/C 186/27)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: L. Lozano Palacios și C. Soulay, agenți)

Pârât: Regatul Spaniei

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că

- prin aplicarea regimului special pentru agențiile de turism în cazurile în care serviciile de turism au fost prestate în raport cu altă persoană decât clientul;
- prin excluderea de la aplicarea regimului special menționat a vânzărilor către public efectuate de agențiile care vând cu amănuntul și care intermediază în nume propriu călătorii organizate de agențiile tur-operatoroare;
- prin autorizarea agențiilor de turism, în anumite împrejurări, să înscrie în facturi o sumă globală fără legătură cu TVA-ul plătit efectiv de client și prin autorizarea acestuia din urmă, în cazul în care este persoană impozabilă, să deducă această sumă globală din TVA-ul de plătit și

- prin autorizarea agențiilor de turism, în măsura în care le este aplicabil regimul special, să determine baza de impozitare pentru TVA în mod global pentru fiecare perioadă fiscală,

Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 306-310, 226, 168, 169 și 73 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată ⁽¹⁾,

— obligarea Regatului Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia consideră că aplicarea regimului special pentru agențiile de turism efectuată de Regatul Spaniei, în măsura în care nu se limitează la serviciile prestate clienților, astfel cum prevede directiva, ci se extinde la operațiunile realizate între agențiile de turism, contravine dispozițiilor din legislația în materie de TVA.

În plus, nici excluderea de la regimul special menționat a vânzărilor către public efectuate de agențiile care vând cu amănuntul și care intermediază în nume propriu călătorii organizate de agențiile tur-operatoroare nu este justificată în raport cu directiva, întrucât, în opinia Comisiei, astfel de activități intră fără nicio îndoială în cadrul activităților care fac obiectul regimului special.

Comisia consideră că încalcă Directiva privind TVA-ul și normele spaniole care autorizează agențiile de turism, fără vreun temei în directiva menționată, să înscrie pe facturi o sumă globală a TVA-ului fără legătură cu TVA-ul plătit efectiv de client, normele care îl autorizează pe acesta din urmă, în cazul în care este persoană impozabilă, să deducă această sumă globală din TVA-ul de plătit, precum și normele care permit agențiilor de turism, în măsura în care le este aplicabil regimul special, să determine baza de impozitare pentru TVA în mod global pentru fiecare perioadă fiscală.

⁽¹⁾ JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7.

Recurs introdus la 28 aprilie 2011 de Lan Airlines S.A. împotriva Hotărârii pronunțate la 8 februarie 2011 în cauza T-194/09 — Lan Airlines, S.A./Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) și Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo, S.A.

(Cauza C-198/11 P)

(2011/C 186/28)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurentă: Lan Airlines S.A. (reprezentant: E. Armijo Chávarri, avocat)